

DEL 6

Lørdag den 4. august 2012 – Sydens sol og Villeneuve-Loubet

Pakket og klar klokken 9 og jeg skal indrømme, at jeg glædede mig til at slippe for hanegal klokken møg. Jeg glædede mig også til at bo i en lejlighed, med køleskab og uden besøg af "fremmede". På Le Pradet kom der en dame og redte vores senge og tømte skraldespande hver dag. Sikke et uendeligt spild af tid og ret irriterende at stå midt i badet, når der bliver banket på.

Alle var enige om, at vi ville droppe de 2 croissanter og i stedet finde en tankstation, hvor vi kunne købe nogle sandwiches. Vi gad ikke helt at spille tid (og 4 x 9€) på morgenmaden, så vi gik ned og satte os og ventede på, at 2 franske damer blev færdige med at checke ind. De skulle lige diskutere verdenssituationen og alt muligt andet, inden de ikke kunne komme i tanke om mere og efter ca. 20 min. endelig sagde "au revoir". Der var så lige et andet par, der sneg sig ind for at aflevere deres nøgle.

På sædvanlig fransk manér skulle vores hotelvært lige rydde op efter de forrige gæster, lægger nogle papirer på plads og snakke med sin søn, hvorefter var han klar til at modtage vores usle mammon ☺

Han skrev ned og regnede og sønnen kom tilbage og sagde, at vi ikke havde spist morgenmad, hvorefter Monseieur Jean kiggede på os og spurgte, om vi havde spist morgenmad, hvortil vi svarede nej, som blev efterfulgt af lidt mumlen og flere regnestykker. Efter et stykke tid rakte han regnestykket til os og gennemgik beløbene. Det hele stemte selvfølgelig og han havde sågar husket at trække de 129€ fra, vi havde betalt forud i depositum samt givet 5 % på den samlede regning, fordi vi havde overnattet mere end 5 døgn.

ViSA-kortet svigtede ikke og efter en lille times tid, var vi på vej sydpå efter nogle gode og anderledes oplevelser i Côte-du-Rhône vindistriktet, hvor en engelsktalende franskmænd er lige så usandsynlig, som en milliongevinst til mig i Lotto. Farvel til Le Pradet og goddag til palmer og Royal Cap.

Vi satte i gang og det gik fint til motorvejen. Betalingsanlægget blev klaret og det fungerer i Frankrig ved, at man trækker en billet, der som regel sidder klar i maskinen, når man kører ind på motorvejen og når man er færdig med at køre på motorvejen, stikker man billetten ind i maskinen igen og sit kreditkort ind ved siden af og så går bommen op og man kan køre videre. Enkelte billetluger er bemandede, så man kan betale med sedler eller mønter, men det kan man også i maskinerne. Det er på ingen måde svært, men alligevel kan det skabe de mest uoverskuelige køer i løbet af ingen tid og franskmændene kan nok ikke betegnes som Europas mest tålmodige folk, når det gælder trafik... En stakkels mand med belgiske plader begik den synd at stikke et forkert kort i maskinen, hvorefter han famlede efter et alternativ i sin pung. Det første dyt ramte ham, inden han nåede at tænke "merde". Det næste dyt ramte, da han befippet og med en puls på 240, forsøgte at få kortet til at ramme hullet i maskinen. 4 dyt senere lykkedes det ham at få bommen til at gå op og han måtte køre ind til siden for at få normal hjerterytme tilbage. Underligt, at franskmændene har så travlt, når de sidder bag rattet, for det er da ikke den samme oplevelse vi har i så mange andre situationer...

Den første Aire de-ét-eller-andet, vi fandt, var fuldstændig proppet med mennesker, så vi besluttede, at morgenmaden kunne vente lidt endnu. Først ved 12-tiden ramte vi et sted, hvor der så fremkommeligt ud og det var lige på kanten til at være for sent, når man er begunstiget med 2 teenagepiger, hvis blodsukker aldrig må blive for lavt, da det kan skabe helt uoverskuelige situationer og et humør, der kan få Frankenstein til at ligne Barbie. Vi nåede det – næsten...

Vi slap heller ikke for bilkø – eller "buchon". Vores GPS insisterede på, at vi skulle dreje fra mod Marseilles, men vi var lodret uenige og blev på A8 mod Nice. Vi havde ikke tænkt på, at vores SUPER-GPS, var indstillet til at vælge den hurtigste rute. Dét faktum, kombineret med at den også checker for køer, gjorde, at den ville ha' os ned på nogle smutveje. Det fandt vi ud af, da vi langt om længe valgte at følge den og vandt, hvad der nok svarer til 5 min. køretid... ☺

Der stod en dame på en bro og filmede køen.

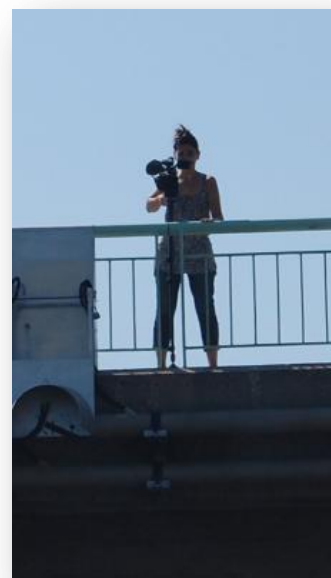
Betalingsanlægget ved udfletningen mellem A8 og A851. Der var vel 8-10 spor åbne til betaling og efterfølgende skulle vejen igen samles til 3 spor. Det gav nogle interessante fletninger.

Da vi nåede motorvejen mod Nice løste trafikken op og det var faktisk den eneste kø, vi oplevede. Igen så den modkørende trafik markant anderledes ud, hvilket undrede os lidt, for vi troede, at der ville være fuldstændig proppet mod kysten.

Vi kørte igen direkte til [Royal Cap](#), hvor vi skulle bo i en uge og fandt en betalingsparkering lige overfor, hvor vi satte bilen og betalte for en del timer, så vi ikke skulle tænke på dét.

P-pladsen delte hotellet og stranden og det kunne næsten ikke være bedre. Vi havde taget badetøj på hjemmefra, fordi vi havde regnet ud, at vi nok ville ankomme noget før, end vi kunne checke ind. Der var endnu 1½ time til, at receptionen åbnede.

Vi gik ned og besigtigede faciliteterne. Stranden bestod af store sten, som var slebet runde af vandet, men det var ikke ubehageligt at gå på og der var ingen skarpe kanter og bedst af alt: Der var ingen sand, der kunne sidde i alt tøjet og mellem tæerne og i strandtasken og i colaen og være alle vegne, når man kommer hjem. Vi hentede håndklæder og pigerne hoppede i Middelhavet. 1-2 meter ude var der så dybt, at Jesper ikke kunne bunde. Han er trods alt 1,90 m. høj, men man kan ikke sige, at stedet ikke er børnevenligt, for når ungerne bader så tæt på kanten, kan man hele tiden holde øje med dem. Pigerne svømmer som delfiner, så vi behøver nok ikke være så bekymrede for dem, men selv den bedste svømmer kan komme i problemer, så de fik besked på at holde sig i nærheden, så vi kunne se dem.

Der lå en kæmpe yacht for anker ud for stranden. Den havde en lille helikopter på dækket og lignede i det hele taget indbegrebet af overdreven luksus. Jeg har efterfølgende Googlet og fundet ud af, at herligheden hedder "[White Cloud](#)", er 67 m. lang, blev bygget i 1983, er ombygget og re-dekoreret i 2005 og er i øvrigt til salg, hvis man er interesseret og har den slags penge.

Det startede jo godt. Så kom den første flyver. En kæmpe passagerflyver, som svævede lige forbi vores næser. Samtidig lød der et brøl som et tordenskrald fra samme retning som flyveren fløj og da opdagede vi, at vi kunne se og høre Nice lufthavn. Flippet! Jeg elsker kæmpestore ting: Flyvere, færger, supertankere, broer, bygninger og dén slags.

Da klokken blev 16, gik vi tilbage for at checke ind. Der var en del andre, der havde fået samme idé og vi stod i kø i over en time. Den var ikke gået på et dansk eller tysk hotel!

Vi fik nøglerne og gik op i en meget hyggelig lejlighed med balkon og kig til én af de store bygningskomplekser, der er etableret i området indenfor de seneste år. Vores lejlighed er bygget i 2010 og det bare den tydeligt præg af. Endnu ingen mug i badeværelset og det meste interiør var stadig helt og pænt. Der var et soveværelse til Jesper og mig og en sofa, som ved et træk blev til en (redt!) dobbeltseng. Madrasserne var også stadig rigtig gode. Ingen springfjedermærker om morgenen...

Vi slæbte det meste af vores habengut op og Jesper parkerede bilen på en nærliggende, lukket p-plads, der hører til hotellet. Efter endnu en Google-session fandt jeg ud af, at hele komplekset er en blanding af ejerlejligheder og hotellejligheder. Vi havde booket gennem [FDM](#), som vi altid har haft gode oplevelser med, og endda fået 10%, fordi vi bookede tidligt.

Da hele herligheden var overstået, gik Jesper og jeg ned i det lokale supermarked for at jage lidt aftensmad og andre fornødenheder. Det var kæmpestort. Vi var væk i lidt over en time og pigerne begyndte at undre sig lidt og måtte sende en SMS for at sikre, at vi ikke var faret vild.

Det blev til en omgang spaghetti og kødsovs, men vi kunne sidde sammen alene og spise og snakke og hygge os og så kostede det kun en fjerdedel af, hvad et restaurantbesøg ville have gjort. Vi er nok en smule belastede af vores autocampertid. Vi kan godt li' at bestemme selv.

Jeg plagede om, at vi kunne gå en aftenur og se alle lysene fra Nice og mærke den sydlandske aftenstemning og jeg blev ikke snydt. Folk promenerede ad en sti af træ, der var lagt hele vejen langs stranden. Vi gik ikke så langt, men blev enige om, at det nok var godt, at vi havde valgt "kulturugen" først og "afslapning" bagefter. Havde det været omvendt, kunne det godt være blevet en negativ oplevelse.

Søndag den 5. august 2012 – The wave

Det stod helt klart, at dagen udelukkende skulle bruges på at bade.

Jesper gik ned til en lille bager og købte croissanter og lavede morgenmad, mens jeg fik lov til at skrive. Der er en slags persienner, som man kan køre ned foran vinduerne til altanen og lukke al lys ude, så man stadig tror, at det er nat, når man vågner kl. 08 og det virker, skal jeg hilse at sige. Der er rigtig fint lydisolering, så man kan heller ikke høre naboerne eller vejen eller flyverne. Og der er air condition, så man ikke skal sove i sit eget sved hele natten. Vi har det tændt en times tid, inden vi skal sove og så slukker vi det.

På med badetøjet og af sted til bølgen blå. Der var forholdsvis mange mennesker på stranden, men det var jo også søndag og rigtig dejligt vejr. Maria og Lisa ga' den fuld gas og i løbet af eftermiddagen blæste det lidt op, så bølgerne blev ret store (sådan så det i hvert fald ud fra mit badehåndklæde). Jeg kom ikke rigtig i, fordi store bølger og hurtig dybde ikke rigtig tiltaler en anti-vandhund, som mig.

Pigerne var i vandet uafbrudt i næsten 4 timer, hvor de sprang op og ned og ind i og over bølgerne. Når de rigtig store bølger kom, kunne man høre pigerne hvine og voksne mænd vælte rundt og ende med benene i vejret. Jeg morede mig fint.

Solens stråler havde vi på bedste tyskervis undervurderet og det var nogle røde ansigter, der kravlede retur til lejligheden sidst på eftermiddagen.

Jesper og pigerne klarede indkøb og Maria og jeg producerede aftensmaden, hvorefter vi gik en lidt længere tur ind mod Nice og så fyrværkeri, laserlys og en måne, der havde samme røde farve, som vores ansigter. Måske havde den også været for længe i solen...?

Vi har set, at man kan købe en tur i en paraglider efter en motorbåd, en tur med bananbåd eller baderinge og man kan leje vandscootere. Vi har aftalt, at Maria og Jesper får lov at prøve noget, inden vi checker ud herfra.

Godnat efter gåtur og således sluttede en dejlig, solskinsfyldt første dag i Villeneuve-Loubet.

Mandag den 6. august 2012 – Den mærkelige dag...

Ingen gad en skid, da vi vågnede. Jeg fik øjne ved 8.30-tiden og satte mig udenfor med en kop kaffe og min rejsebeskrivelse. Dejligt! Det var overskyet og det så flere gange ud som om, at de mørke skyer tog tilløb til at sende vand ned?? De andre vågnede ved 11-tiden og Jesper og Maria gik ned for at hente croissanter, mens Lisa hjalp med at vaske op og dække bord. Der er opvaskemaskine i lejligheden, men den mangler både salt og afspænding, så porcelænet føles ikke rigtig rent, når den har vasket. Vi har købt noget opvaskemiddel og nogle viskestykker og så kan vi nok klare os med det. Støvsuger er i samme forfatning og der er en gryde, hvor håndtaget er gået løs. Alt er meddelt til receptionen, men det er der nu ikke sket noget ved.

Under morgenmaden indgik vi en pagt om, at vi absolut ingenting skulle lave. Ikke engang til vandet. Lidt for meget saltvand og sol i går, havde sat sit præg på pigernes humør.

Jesper så OL på fransk og jeg fik skyllet lidt tøj op, så vi kunne klare os de sidste dage uden at skulle på vaskeri.

Jeg må indrømme, at jeg synes, at tiden blev lidt lang sidst på dagen, men på den anden siden kan man heller ikke lige nappe 14 dage med fuld fart på hele tiden.

Vi havde egentlig aftalt, at vi skulle til [Gorges du Verdon](#), når nu solen ikke stod helt fremme på himlen og set baglæns, er jeg måske lidt ked af, at vi ikke kom af sted, men det var som om, at luften gik helt af ballonen de sidste dage.

Tirsdag den 7. august 2012 – En sidebemærkning...

Der er helt sikkert en forklaring på vores trang til at slappe af. Hele juni havde jeg gået på kursus for at tage en ISTQB-certificering i Test Management på avanceret niveau. Jeg skulle til eksamen fredag den 29. juni. 3 timer uden hjælpemidler og man skal have en korrekt besvarelsesprocent på 65 for at bestå.

Jeg havde knoklet sammen med en kollega og vi glædede os til, at det var overstået. Min kollega havde lige fået en spændende opgave, som vi havde – og gerne ville fortsætte med at arbejde sammen om. Vi glædede os til sommerferien, da foråret ikke havde budt på de bedste oplevelser arbejdsmæssigt.

1 uge i forvejen havde jeg været til PU-(eller MUS-)samtale og fået ros men også besked på, at der var lidt rumlen i krogene omkring fyringer og at jeg stod først i køen, hvis det blev aktuelt. HVAD? Det var jo en forrygende besked at få, når man skulle forsøge at koncentrere sig om kursus og eksamen.

Vi havde en spørgedag om onsdagen og da den var slut, blev jeg ringet op af én af de 2 nyudnævnte konsulentchefer. "Jeg har en kedelig meddelelse til dig", sagde han. Kors i røven!! Fra at berolige mig efter PU-samtalen med, at der ikke skete noget foreløbig og til - mindre end en uge efter - vælge at fyre mig pr. telefon 1½ dag før, at jeg skal til eksamen... tja – så har man hverken megen omtanke for sine medarbejdere eller for, hvor uprofessionel man fremstår selv. Selvfølgelig vil de fleste altid blive vrede og skuffede, når de bliver fyret, men jeg synes virkelig, at måden det skete på, er noget af det mest nedværdigende, jeg har været ude for. Jeg stod midt på Østerport Station, da han ringede. Hvad nu, hvis jeg var brudt helt sammen? Hvad nu, hvis et fremmed menneske havde skullet hjælpe mig hjem? Ingen omtanke for, om der var nogen at snakke med, når jeg kom hjem. Det kan man sgu ikke, uanset hvad. Der var to andre, der også blev fyret. På grund af manglende opgaver og nedskæringer. Det var af hensyn til disse to andre, at min chef havde valgt at give besked pr. telefon. Det skulle meldes ud til middag dagen efter om torsdagen. Sikke en ubetænksom og dårlig undskyldning. Det havde set noget bedre ud fra ledelsens side, hvis de havde meldt de to andre fyringer ud om torsdagen, givet mig besked fredag middag og meldt min fyring ud dér med den forklaring, at de ville give mig de bedst mulige forudsætninger for at gå til eksamen. Men hensynet til dem selv valgte tungest, fordi der var planlagt et personalemøde om fredagen kl. 14.00. Det er jeg meget skuffet over og det varer nok noget, inden jeg kommer helt over det. Som salt i såret, gik der næsten 14 dage, før én fra ledelsen ulejlignede sig til at ringe og høre, hvordan det gik...

Jeg bestod eksamen og jeg fik et nyt (ønske)job, allerede inden vi tog på ferie, men hele forløbet kan nok have været medvirkende til en lidt udmattet stemning i vores familie.

Ikke mere om dén sag og ikke mere om denne dag i det sydfranske, som bød på en dejlig tur ved vandet og ridende politi.

Onsdag den 8. august 2012 – Sydlig aftenstemning

Der er ikke mange billeder af vores afslapningsdage. Vi nåede aldrig til [Nice](#), [Cannes](#), [Monaco](#) eller [Gorges du Verdon](#), som tidligere nævnt. Sådan er dét.

Det bliver aldrig en god ferie, hvis man skal sidde og drible med sin dårlige samvittighed over alt det, som man burde havde gjort. Så er der jo ingen forskel fra hverdagen...!

Vi nød at slappe af og daske rundt. Ungerne gik i poolen og vi gik alle fire en tur ned ved havnen om aftenen.

